ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ι ἀνοησία, νὰ βρίσκεται κανένας στὴν ἐξοχή, κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανὸ τόσο γαλήνιο, μπρὸς σὲ μιὰ θάλασσα ἀτάραχη καὶ διάφανη, καὶ νάναι ἡ ψυχή του γεμάτη στενοχώρια κι' ἀνία, ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ 'Αδόλφου αὐτὴ τη στιγμή !... Τί νὰ συλλογιέται ἄραγε ὁ 'Αδόλφος; Μήπως τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀδελφῆς του, ποὺ τὴν ἐμπόδισε ν' ἀφήση τὸ Παρίσι καὶ νἀρθῆ κ' αὐτὴ νὰ δροσισθῆ λίγο στὴ θάλασσα ; Ὄχ, γιατί τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ τὴν συλλογιζόταν ὅλη μέρα χθὲς καὶ δὲν τοῦ κάνει πειὰ ἐντύπωσι. Μήπως σκέπτεται τὰ χρέη του, ποὺ δὲν εἶνε καὶ λίγα ; Οὔτε, γιατί εἶνε μακρυὰ ἀκόμα τὸ τέλος τοῦ μηνός. Τότε θὰ συλλογίζεται δίχως ἄλλο πὼς εἶνε Τρίτη σήμερα καὶ πὼς πρέπει νὰ γράψη στὴν ἀγαπημένη του ;.... Αὐτὸ εἶνε !...

Ἡ κ. Σερνὺζὸν βρίσκεται στὰ Πυρηναῖα, μὲ τὸν ἄνδρα της. Ὁ 'Αδόλφος κ' αὐτὴ ἀλληλογραφοῦν δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, γιὰ νὰ μὴ πηγαίνουν κάθε μέρα στὸ Πόστ-Ρεστάντ. Χθὲς ὁ 'Αδόλφος ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς φίλης του ἀπὸ ὀχτὼ σελίδες, κ' ἀποφάσισε νὰ τῆς ἀπαντήση μονάχα μὲ τέσσερες σελίδες ὅμως. Μὰ κ' αὐτὲς δὲν εἶνε λίγες, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πῆς. Ὁ 'Αδόλφος ἔγραφε κατὰ προτίμησι στὸ Καζίνο, γιατί ἐκεῖ εὕρισκε χαρτί, ποὺ εἶχε ἀπάνω μιὰ εἰκόνα τῆς πλάζ, γεμάτη παδιὰ καὶ ὥμορφες γυναῖκες, ποὺ παίγναν τὸ μπάνιο τους. Ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ βινιέττα ἔπιανε περίπου τὴ μισὴ σελίδα τοῦ χαρτιοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμά του, ὁ 'Αδόλφος ξεκίνησε γιὰ τὸ Καζίνο. Περπατοῦσε ὅσο μποροῦσε πιὸ σιγά, γιὰ νὰ φτάση ὅσο τὸ δυνατὸν ἀργότερα. Στάθηκε κάπου νὰ κυττάξη ἕνα σκυλί, ποὺ σκάλιζε τὸ χῶμα. Παρακολουθοῦσε μὲ συμπάθεια ἕνα κορίτσάκι, ποὺ καθόταν στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ σγόκλαιγε. Σταμάτησε μπρὸς στὴ βιτρίνα ἑνὸς χασάπη καὶ κύτταζε γιὰ κάμποση ὥρα τὰ κρέατα, ποὺ ἦσαν ἁπλωμένα στὰ φρεσκοπλυμένα μάρμαρα, καὶ γιὰ νὰ φύγη τέλος ἀποκεῖ, χρειάστηκε νὰ βγῆ στὴν πόρτα ὁ χασάπης, μ' ἕνα ἐμπορικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἕτοιμος νὰ τὸν περιποιηθῆ. Λίγο πιὸ πέρα ἔκανε κάποιον ἔμπορο παχνιδιῶν νὰ δοκιμάση τὴν ἴδια μάταιη ἐλπίδα, καὶ σταματῶντας πάλι παρακάτω, μπρὸς σὲ μιὰ ἄλλη παράγκα, ἔκανε μιὰ στραβὴ γυναῖκα, ποὺ πουλοῦσε κασκέτα γιὰ τὴν πλάζ, νὰ χαμογελάση ἀπὸ εὐχαρίστησι γιὰ τὸν ἀπροσδόκητο πελάτη ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ τύχη.

Ὅταν πειὰ ἔφτασε στὸ Καζίνο, κάθησε στὴν ταράτσα, ἀντίκρυ στὴν ὀχνηρὴ θάλασσα, ποὺ σιγομουρμούριζε ρυθμικά.

Γύρεψε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα παγωτὸ καὶ ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ γράψη μιὰ ἐπιστολή, καὶ τὸ ἀδυσώπητο γκαρσόνι τοῦ τὰ πῆγε πρὶν ἀπὸ τὸ παγωτό. Ὁ 'Αδόλφος κατσούγιασε. Μὰ τί νἄκανε ; Ἔπρεπε ν' ἀρχίση νὰ γράφη. Πῆρε, λοιπόν, τὴν πέννα κι' ἄρχισε :

«Ἀγαποῦλα μου»... Καλά, κι' ὕστερα ;....

Ἔπρεπε τώρα νὰ τῆς πῆ πὼς ἔλαβε τὸ τελευταῖο της γράμμα. Τὸ ἔγραψε λοιπὸν κι' αὐτό : «Ἔλαβα τὸ γλυκό σου γράμμα, ἀγαποῦλα μου». Αὐτὲς ἡ ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων δὲν ἦσαν ἄχρηστες. Γέμιζε τὸ χαρτί. Κατόπιν συνέχισε : «Τὸ διάβασα, τὸ ξαναδιάβασα, τὸ φίλησα δέκα φορές, ἑκατὸ φορές, χίλιες φορές...». Μπροῦσε νὰ πῆ χίλιες φορὲς μιὰ καὶ καλή, μὰ ἡ ἀριθμητικὴ αὐτὴ πρόοδος τοῦ ἦταν πιὸ χρήσιμη καὶ πιὸ εὔγλωττη. Ναί, μὰ δὲν ἔχει πειὰ τίποτ' ἄλλο νὰ πῆ, σχετικὰ μὲ τὸ γράμμα της ποὺ ἔλαβε, κι' ἔμενε ἀκόμα θέσι γιὰ δυὸ γραμμὲς στὴν πρώτη σελίδα τοῦ χαρτιοῦ. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, ν' ἀραδειάση μερικὰ «σὲ λατρεύω», ἀραιὰ - ἀραιά, γαρνιρισμένα μὲ πολλὰ θαυμαστικά. Ζήτησε κατόπιν νὰ βρῆ στουπόχαρτο, πρὶν γυρίσει τὴ σελίδα, μὰ δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Εἶπε στὸ γκαρσόνι καὶ τοῦφερε. Ὅταν τέλος γύρισε τὴ σελίδα, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἔκτασι ἄσπρου χαρτιοῦ σημαντική. Τοῦρθε ζάλη, μόλις τὴν ἀντίκρυσε, κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴν πολυθρόνα. Τί νὰ τῆς γράψη τώρα ; Πῶς περνοῦσε τὸν καιρό του ; Μὰ δὲν εἶχε κάμει στὸ μεταξὺ παρὰ μονάχα ἕναν περίπατο μὲ τὸ ἀμάξι. Ὡστόσο, συνέχισε :

«Εἴχαμε πάει χθὲς μὲ τὸ ἀμάξι ὥς τὴν Μπουκεβίλ. Εἶνε ἕνα χωριουδάκι πολὺ νόστιμο, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι ὀχτὼ χιλιομέτρων ἀποδῶ. Ὁ περίπατος ἦταν πολὺ μονότονος, μπορῶ νὰ πῶ σχεδὸν θλιβερός. Στ' ἀλήθεια, δὲν διασκεδάζω διόλου χωρὶς ἐσένα....».

Δὲν εἶχε πειὰ τίποτ' ἄλλο νὰ τῆς πῆ γιὰ τὸ πῶς περνοῦσε τὸν καιρό του στὴν ἐξοχή. Ἄξαφνα μιὰ σκέψη τοῦ κατέβηκε : Αὐτή, ἄραγε, τί ἔκανε στὰ Πυρηναῖα ; Χμ ! Αὐτὸ ἦταν σωτήριο !... Καὶ συνέχισε :

«Καὶ σύ, ἀγαποῦλα μου, τί κάνεις ; Πῶς περνᾶς, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι ; Διασκεδάζεις, ἄραγε, μακρυά μου ; Εἶμαι σίγουρος πῶς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆς, γλεντᾶς, κι' εἶμαι πολὺ θλιμμένος γι' αὐτό. Μιὰ ἀμφιβολία μοῦ ζώνει τὴν ψυχή, μὲ βασανίζει...».

Λίγες φράσεις ἀκόμα γεμάτες παράτονα, ζήλεια, παραλλήσεις, κι' ἔτσι γέμισε κι' ἡ δεύτερη σελίδα. Στὴν τρίτη σελίδα, ἀπάνω - ἀπάνω, ἄρχισε μὲ τὸν ἴδιο τόνο. Μόνο ποὺ ἀραίωσε ἀκόμα περισσότερο τὸ γράψιμό του. Ἔνιωθε ὕστερα νὰ βρῆ κάποιες σιμπληρωματικὲς φράσεις πάνω στὸ θέμα τῆς ζήλειας. Καὶ τὶς βρῆκε : «Καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα πὼς μποροῦσες μιὰ μέρα νὰ μὲ ξεχάσης καὶ ν' ἀγαπήσης κάποιον ἄλλο, μπορῶ νὰ τρελλαθῶ, γιατί ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα..».

Δυστυχῶς, αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γκαρσόνι τὸν διέκοψε, γιὰ νὰ τὸν ρωτήση ἂν μποροῦσε νὰ πάρη τὴν καράφα τοῦ νεροῦ. Ἔτσι τοῦκοψε τὸ νόημα τῶν ἰδεῶν του. Ἄφησε λοιπὸν τὴν πέννα κι' ἄρχισε νὰ κυττάξη τὴ θάλασσα, ψάχνοντας μάταια νὰ βρῆ τὶς φράσεις ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν.

—Ἂς εἶνε, σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω ὥς τὶς πέντε. Θὰ μείνω ἐδῶ. Θὰ προσθέτω κάθε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ φρασοῦλα, κι' ἔτσι, δίχως νὰ τὸ νοιώσω, θὰ γεμίσω τὶς σελίδες...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ Καζίνου ὁ Σαρὶ Τόνυ.

Ὁ 'Αδόλφος, βλέποντας τὸν φίλο του, ἔσκυψε ἀπελπισμένος ἀπάνω στὸ χαρτί, σὰν μαθητὴς ἀμελέτητος, ποὺ δίνει γραπτὲς ἐξετάσεις. Δὲν εὕρισκε πειὰ τίποτε νὰ προσθέση... Ὁ Τόνυ, βλέποντάς τον νὰ μὴ γράφη, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη :

—Ἔμαθες τὸ δυστύχημα, ποὺ συνέβη σήμερα τὸ πρωῒ κοντὰ στὸ Σουρντεβάλ ; Μιὰ βάρκα μ' ἐκδρομεῖς βούλιαξε κι' ἀκόμα δὲν βρέθηκε τὸ σῶμα ἑνὸς νέου εἰκοσιδύο χρόνων !...

—'Αλήθεια !... εἶπε ὁ 'Αδόλφος, κι' ἡ μορφή του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο. Δὲν ξέρω τίποτα....

Κι' ἀμέσως ἔσκυψε ἀπάνω στὸ χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ γράφη ὁλοταχῶς :

«Φαντάσου, ἀγαποῦλα μου... Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ εἶνε ἀνάστατος καὶ θλιμμένος ἀπὸ ἕνα τρομερὸ δυστύχημα, ποὺ συνέβη σήμερα τὸ πρωῒ. Στὸ Σουρντεβάλ, ἐδῶ πλαΐ μας, μιὰ βάρκα γεμάτη ἐκδρομεῖς βούλιαξε. Δὲν μπορέσαν ἀκόμα νὰ βροῦν τὸ σῶμα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες της, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ πνίγηκε ὁ καϋμένος !... Καὶ σκέψου, ἀγάπη μου, ἦταν ἕνα παιδὶ εἰκοσιδύο χρόνων !... Ἀμέσως μόλις τὸ μαθα, ὁ νοῦς μου πῆγε στὶς δικές σου ἐκδρομές, ποὺ κάνεις κάθε λίγο στὰ βουνά. Πρόσεχε, ἀγαποῦλα μου, νὰ μὴν ἐκθέτης, σὲ παρακαλῶ, τὴ ζωή σου σὲ κίνδυνο τόσο συχνά !...».

'Ακόμη λίγες παρακλήσεις, λίγες σκέψεις γιὰ τὸ θάνατο, κι' ἔγεμισε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη καὶ ἡ τέταρτη σελίδα τῆς ἐπιστολῆς. Ἀναγκάστηκε, μάλιστα, νὰ χρησιμοποιήση καὶ τὸ περιθώριο, γιὰ νὰ στείλη τὰ φιλιά του, τὰ ἄπειρα φιλιά του, τὰ φιλιὰ του τὰ πύρινα, τὰ τριφερὰ φιλιά του, στὴν ἀγάπη του... Οὔφ !... Ἐπιτέλους !... Τὸ γράμμα πῆρε τέλος... Τὸ ἐρωτικὸ γράμμα !... Καὶ ὁ 'Αδόλφος σφούγγισε τὸν ἱδρῶτα του, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἀγγάρευαν νὰ σκάψη ὁλόκληρο χωράφι !....

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

—'Αλήθεια !... εἶπε ὁ 'Αδόλφος, κι' ἡ μορφή του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο...

στὴ διάθεσί του, μὲ τὴ γνῶσι τοῦ χαρτοπαικτικοῦ μυστικοῦ της, τῆς παρέδωσε τὰ λεπτὰ καὶ τὸ δίπλωμα κ' ἔφυγε... Μισὴ ὥρα ἀργότερα, κι' ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπάσματος χωροφυλάκων, κύκλωσε τὸν οἰκίσκο τοῦ δασοφύλακος. Ὁ μαρκήσιος, νοιώθοντας τὴν προδοσία, ἀντιστάθηκε ἐνάντιλως στὴ σύλληψή του καὶ δέχθηκε τρεῖς θανάσιμες σφαῖρες στὰ στήθη του. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ξεψυχοῦσε, μουρμούρισε συγχρόνως καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης μὲ μιὰ ὕστατη κατάρα... Οἱ χωροφύλακες τὸ ἄκουσαν, κι' ἔτσι μυστικὸ ποὺ τὸ ξέρουν περισσότεροι ἀπὸ ἕναν, παύει νὰ εἶνε μυστικό... Ἡ πόλις τῆς Καὲν δὲν ἄργησε νὰ βουΐξη... Ἡ κόμησσα ἀντελήφθη τὶς ὕποπτες αὐτὲς μουρμουῒσες καὶ θέλησε νὰ τὶς προλάβη μὲ τὴν προσποιητὴ ἀγνοιά της καὶ μὲ τὴν δῆθεν ἀρελὴ ἐμφάνισί της στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ντύθηκε πολυτελέστατα λοιπὸν μιὰ βραδειὰ καὶ παρουσιάσθηκε σ' ἕναν ἐπίσημο χορὸ πεῦδινε ὁ νομάρχης. Μόλις ὅμως μπῆκε στὴν αἴθουσα, ὅλοι ταράχτηκαν. Ἡ γυναῖκες μαζεύτηκαν γύρω ἀτ' τὴν οἰκοδέσποινα κι' οἱ ἄνδρες στράφηκαν πλάγια, γιὰ νὰ μὴ τὴν χαιρετίσουν... Ὁ δὲ κύριος νομάρχης προχώρησε ψυχρὸς πρὸς τὴν κόμησσα καὶ τῆς εἶπε φωναχτά :

»—Κυρία, δὲν μείνατε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ἀγοραπωλησίας σας ;... Ἔχετε μήπως κι' ἄλλες ἀπαιτήσεις ;... Τὸ ταμεῖο τῆς Νομαρχίας εἶνε κάθε ἡμέρα ἀνοιχτό... Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆτε, κι' ὄχι στὸ σπίτι μου !...

»Ὕστερα ἀπὸ τὴ θανάσιμη αὐτὴ προσβολή, φίλοι μου — κατέληξε ὁ ταγματάρχης Μαρτὲν — ἡ κόμησσα ντὲ Ρ... ἔπεσε λιπόθυμη, ἀρρώστησε βαρειὰ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ θλῖψη καὶ τὶς τύψεις, κι' ὅταν ἀνέρρωσε στὸ κορμί, ἦταν ἀγιάτρευτα ἄρρωστη στὸ....λογικό της !....».